

Sứ điệp Mười

**Tránh sự chia rẽ,
chia rẽ đối kháng với việc hiệp một mà chúng ta giữ,
và khước từ sự bội đạo,
bội đạo đối kháng với đức tin mà chúng ta chiến đấu**

Đọc Kinh văn: Phục. 12—13; Thi. 133; Gi. 17:21-23; Êph. 4:3-6; Giu. 1-3, 19-21

I. Theo lời của Môi-se trong Phục Truyền Luật Lệ Kí chương 12 và 13, chúng ta phải tránh sự chia rẽ và khước từ sự bội đạo:

- A. Chúng ta phải giữ sự hiệp một duy nhất của dân Đức Chúa Trời và đức tin duy nhất nơi thân vị và công tác cứu chuộc của Đấng Christ.
- B. Trong Cựu Ước, bội đạo nói đến việc từ bỏ Đức Chúa Trời và xoay khỏi Đức Chúa Trời mà hướng về hình tượng; trong Tân Ước, bội đạo là tà giáo, chỉ về việc chối bỏ thân vị của Đấng Christ và không tin Jesus Christ là Đức Chúa Trời nhục hóa làm người—Gi. 1:1, 14; 1 Gi. 2:18, 22; 4:2-3.
- C. Sự bội đạo, hay tà giáo, xúc phạm và làm tổn hại đến thân vị của Christ, còn sự chia rẽ phá hoại Thân thể Đấng Christ là sự biểu lộ tập thể của Đấng Christ; vì vậy, bội đạo và chia rẽ làm tổn hại toàn bộ gia thể của Đức Chúa Trời.
- D. Vì điều này, sứ đồ Phao-lô truyền cho chúng ta xoay khỏi những kẻ gây chia rẽ (La. 16:17), và sứ đồ Giăng ra lệnh cho chúng ta phải khước từ những kẻ tà giáo (2 Gi. 9-11).
- E. Giống như Môi-se trong Phục Truyền Luật Lệ Kí và các sứ đồ trong Tân Ước, chúng ta phải rất nghiêm khắc với sự chia rẽ và bội đạo; chúng ta phải giữ sự hiệp một duy nhất của dân Đức Chúa Trời và đức tin duy nhất nơi thân vị và công tác cứu chuộc của Đấng Christ—Êph. 4:3, 13.

II. Sự chia rẽ thì bao-hàm-tất-cả, bao gồm tất cả những điều tiêu cực, chẳng hạn như Satan, tội, tính thế tục, xác thịt, người cũ và tâm tính gian ác—La. 16:17-18; Tit 3:10:

- A. Chúng ta không nên nghĩ rằng sự chia rẽ đúng một mình và không liên hệ đến xác thịt, bản ngã và tính thế tục—Ga. 5:19-21; Mat. 16:23-24; 1 Gi. 2:15-16.
- B. Nếu được soi sáng về bản chất của sự chia rẽ, chúng ta sẽ thấy rằng chia rẽ không chỉ liên quan đến hết thảy những điều tiêu cực mà còn bao gồm hết thảy những điều tiêu cực.
- C. Ở trong sự chia rẽ là ở trong sự chết; Cơ Đốc giáo đang đầy dẫy sự chết và sự tối tăm vì thiếu sự hiệp một đích thực trong sự sống.
- D. Chia rẽ ra từ những sự dạy dỗ khác, tức những sự dạy dỗ không phải là gia thể của Đức Chúa Trời—1 Ti. 1:3-4:
 1. Bất cứ điều gì chúng ta dạy không nên được đo bởi việc nó đúng hay sai mà phải được đo bởi việc nó có tính chia rẽ hay không; chỉ có một loại chức vụ xây dựng và không bao giờ chia rẽ, đó là chức vụ duy nhất của gia thể Đức Chúa Trời.
 2. Dạy dỗ cách khác là giết chết người khác; dạy dỗ cách khác giết đổ sự xây dựng của Đức Chúa Trời và làm vô hiệu hóa toàn bộ gia thể của Đức Chúa Trời; tất cả chúng ta phải nhận thức rằng thậm chí chỉ một lượng nhỏ sự dạy dỗ theo cách khác cũng tàn phá sự khôi phục.
 3. Cách duy nhất có thể gìn giữ chúng ta trong sự khôi phục chính là chức vụ duy nhất; nếu nói chúng ta đang ở trong sự khôi phục nhưng lại dạy một điều gì đó khá khinh suất, thậm chí theo cách kín giấu, khác với gia thể của Đức Chúa Trời thì chúng ta đã gieo hạt giống mà sẽ lớn lên thành sự chia rẽ; vì thế, cách duy nhất để chúng ta có thể được gìn giữ trong sự hiệp một đời đời là dạy cùng một điều trong gia thể của Đức Chúa Trời.
 4. Những sự dạy dỗ khác của những kẻ bất đồng quan điểm là các gió bị kẻ thù của Đức Chúa Trời sử dụng để làm cho dân Ngài lìa khỏi và cuốn họ rời xa gia thể của Ngài—Êph. 4:14.

5. Những sự dạy dỗ gây chia rẽ được Sa-tan tổ chức hóa và hệ thống hóa để gây ra những lỗi lầm nghiêm trọng và như thế gây tổn hại cho sự hiệp một thực tiễn của nếp sống Thân thể—c. 14.
 6. Những sự dạy dỗ khác là nguồn chính yếu làm cho Hội thánh sa bại, suy thoái và sa đọa—1 Ti. 1:3-4, 6-7; 6:3-5, 20-21.
- E. Các sứ đồ đã dạy cùng một điều cho tất cả thánh đồ tại mọi nơi và trong mọi Hội thánh—1 Cô. 4:17; 7:17; 11:16; 14:33b-34:
1. Chúng ta cũng phải dạy cùng một điều trong mọi Hội thánh ở mọi quốc gia trên khắp đất—Mat. 28:19-20.
 2. Không có ý tưởng nào trong Tân Ước cho rằng sự dạy dỗ này thì tốt cho Hội thánh này nhưng lại không tốt cho các Hội thánh khác; trái lại, Tân Ước khẳng định rằng tất cả Hội thánh đều giống nhau trong việc nhận lãnh các sự dạy dỗ—Tít 1:9.

III. Sự hiệp một đích thực là sự hiệp một bao-hàm-tất-cả, toàn diện, mà bao gồm tất cả những điều tích cực—Thi. 23:6; 36:8-9; 43:3-4; 84:1-8, 10-12; 92:10; 133:1, 3b:

- A. Chúa đã ban cho chúng ta vinh hiển mà Cha đã ban cho Ngài hầu chúng ta có thể là một trong Cha và trong Con; điều này chỉ về sự hiệp một trong bản chất thần thượng và Hữu thể Thần thượng; sự hiệp một thật ra là sự hòa quyện của Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình và được tổng kết với các tín đồ—Gi. 17:21-23; Êph. 4:3-6.
- B. Khi sự hiệp một được khôi phục, mọi phong phú thuộc linh và mọi điều tích cực cũng cùng được khôi phục vì mọi điều đó đều hiện hữu trong sự hiệp một—c. 4:3; 3:8:
1. Mọi điều kinh kiện và mọi phong phú thuộc linh đều là của chúng ta trên lập trường đích thực của sự hiệp một—Phục. 8:7-9; 12:12, 26-28.
 2. Sự hiệp một đích thực không phải là sự hiệp một bán phần mà đó là sự hiệp một vĩ đại, trọn vẹn, toàn diện, tức sự hiệp một trong toàn bộ.
- C. Thi Thiên 133 là thi thiên về sự hiệp một bao gồm mọi thuộc tính và mỹ đức tích cực; nếu chúng ta thấy khái tượng về sự hiệp một của toàn bộ thì mọi vi khuẩn chia rẽ sẽ bị diệt trừ và chúng ta sẽ được giải thoát khỏi mọi loại chia rẽ.
- D. Để khôi phục và gìn giữ sự hiệp một đích thực, bao-hàm-tất-cả, chúng ta phải phá bỏ tất cả những nơi cao—1 Vua. 11:7-8; 12:26-33; 13:33-34; 14:22-23; 15:14; 22:43; 2 Vua. 12:2-3; 14:3-4; 15:3-4, 34-35:
1. Trong sự khôn ngoan của Ngài, Đức Chúa Trời đòi hỏi dân Ngài phá bỏ tất cả nơi cao mà trong đó các dân tộc phụng sự các thần của họ; thiết lập nơi cao là có sự chia rẽ; như vậy, ý nghĩa của những nơi cao là sự chia rẽ—Phục. 12:1-3.
 2. Để gìn giữ sự hiệp một của dân Ngài, Đức Chúa Trời đòi hỏi họ đến một nơi độc nhất do Ngài lựa chọn; những nơi cao vốn là sự thế chỗ và sự thay thế nơi độc nhất này—cc. 8, 11, 13-14, 18.
 3. Nơi cao là nơi chốn ở độ cao, một điều gì đó được nâng lên trên mức thông thường; về nguyên tắc, mọi nơi cao, mọi sự chia rẽ, đều có liên hệ đến việc nâng cao, tôn cao, một điều gì đó khác hơn Christ—đc. Cól. 1:18.
 4. Kí thuật về việc xây dựng các nơi cao dưới thời Sa-lô-môn và Giê-rô-bô-am có ý nghĩa thuộc linh; nó được ghi lại vì sự chỉ dẫn thuộc linh cho chúng ta—La. 15:4-6:
 - a. Theo kí thuật này, sự chia rẽ xảy ra là do dục vọng và tham vọng; Sa-lô-môn là ví dụ về dục vọng, còn Giê-rô-bô-am là ví dụ về tham vọng.
 - b. Những nơi cao do Sa-lô-môn và Giê-rô-bô-am xây dựng đã gây thiệt hại nghiêm trọng cho lập trường của sự hiệp một—1 Vua. 11:7-8; 12:26-33.
 - c. Trong nếp sống Hội thánh, chúng ta không nên có bất cứ nơi cao nào; thay vào đó, tất cả chúng ta nên ở cùng một bậc mà tôn cao Christ—Cól. 1:18; 3:10-11.
 - d. Những sự chia rẽ trong Cơ Đốc giáo xảy ra là do ích kỉ và tham vọng—Phil. 2:21; 3 Gi. 9-10; La. 16:17-18; 1 Vua. 12:26-33.

5. Nói về thuộc linh, chúng ta phải hủy phá mọi nơi khác hơn Hội thánh và mọi danh khác hơn danh của Christ; điều này nghĩa là chúng ta phải hủy phá văn hóa, tính khí, tâm tính, thói quen, đặc tính thiên nhiên, sở thích, và bối cảnh tôn giáo của chúng ta với những ảnh hưởng của nó, tức tất cả những gì gây tổn hại đến sự hiệp một đích thực—Ga. 2:20; 5:24; 6:14.
- E. Trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta tôn cao Christ và chỉ một mình Christ—Côl. 1:18:
 1. Chúng ta có thể làm chứng rằng, trái với Cơ Đốc giáo ngày nay, chúng ta không có các nơi cao.
 2. Vì đã đến với Hội thánh nên chúng ta không nên có những “nơi cao,” tức những chốn cao là nơi có điều gì đó khác hơn Christ được nâng lên; chúng ta không nên có bất cứ điều gì khác hơn thân vị của Christ và đường lối độc nhất là thập tự giá—1 Cô. 1:30; 2:4; Côl. 1:20; 2:11; 3:11.
 3. Trong Hội thánh, chúng ta vui hưởng Christ là sản phẩm phong phú của miền đất; việc chúng ta vui hưởng Christ trong hiện diện của Đức Chúa Trời trở thành sự thờ phượng của chúng ta, nếp sống Hội thánh của chúng ta và thậm chí là nếp sống Cơ Đốc của chúng ta, và chúng ta lớn lên và trưởng thành trên lập trường của sự hiệp một—Êph. 3:8; 4:3, 14-16.

IV. Chúng ta phải được luyện tập đầy đủ để tự phân rẽ khỏi bất cứ điều gì tà giáo (sự việc bội đạo) và bất cứ ai theo tà giáo (người bội đạo):

- A. Người theo tà giáo không thừa nhận Jesus là Đức Chúa Trời nhục hóa (không thừa nhận Ngài đã đến trong xác thịt qua sự hoài thai thần thượng của Thánh Linh); do vậy, họ chối bỏ thân vị của Đấng Christ—1 Gi. 4:3; 2 Gi. 7; đc. Lu. 1:31-35; Gi. 20:28-29; La. 9:5:
- B. Linh công tác trong tín đồ để xưng nhận với họ rằng Christ đã đến trong xác thịt—1 Gi. 4:1-2:
 1. Bất cứ ai khước từ sự nhục hóa của Đấng Christ và vì thế khước từ sự cứu chuộc của Ngài thì cũng sẽ chối bỏ sự phục sinh của Đấng Christ.
 2. Nếu ai chối bỏ sự nhục hóa của Đấng Christ thì người đó chối bỏ sự sinh ra thánh, nhân tính, đời sống làm người, sự cứu chuộc qua sự đóng đinh và sự phục sinh của Đấng Christ; điều này hoàn toàn làm vô hiệu hóa sự vui hưởng Linh ban-sự-sống là thực tại của Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình—2:23.
- C. Người theo tà giáo là người chối bỏ sự hoài thai thần thượng và thân vị của Đấng Christ, giống như những người tân phái ngày nay; chúng ta phải khước từ người như vậy, không tiếp người ấy vào nhà và cũng không chào mừng người ấy; vậy nên, chúng ta không có bất kì sự tiếp xúc nào với người ấy hay có bất kì sự chia sẻ nào trong tà giáo của người ấy, tà giáo là phỉ báng Đức Chúa Trời và truyền nhiễm giống như bệnh phong—2 Phi. 2:1-3; 2 Gi. 10.
- D. Giống như việc đem lễ thật thần thượng về Đấng Christ tuyệt diệu đến cho người khác là một việc làm tuyệt hảo (La. 10:15) thì việc lan rộng tà giáo của Sa-tan làm nhơ bẩn thân vị vinh hiển của Christ là một công tác gian ác; đây là sự phỉ báng và ghê tởm đối với Đức Chúa Trời; đây cũng là điều gây tổn hại và rửa sả đối với con người.
- E. Không ai là tín đồ trong Christ và là con cái của Đức Chúa Trời mà lại có phần vào sự gian ác này! Thậm chí chào mừng một kẻ gian ác như vậy cũng bị cấm! Nghiêm khắc và hoàn toàn phân rẽ khỏi sự gian ác này phải được duy trì!—2 Gi. 8-11.

V. Giu-đe khích lệ chúng ta khẩn thiết chiến đấu cho đức tin—Giu. 1-3:

- A. “Đức tin” trong sách Giu-đe không phải là đức tin chủ quan như việc chúng ta tin nhưng là đức tin khách quan tức niềm tin, chỉ về những gì chúng ta tin vào, tức nội dung của Tân Ước là đức tin của chúng ta mà chúng ta tin vào đó vì sự cứu rỗi thông thường của chúng ta—Công. 6:7; 1 Ti. 1:19; 3:9; 4:1; 5:8; 6:10, 21; 2 Ti. 3:8; 4:7; Tít 1:13.
- B. Đức tin Cơ Đốc của chúng ta gồm niềm tin của chúng ta về sáu điều cơ bản: Kinh Thánh, Đức Chúa Trời, Đấng Christ, công tác của Đấng Christ, sự cứu rỗi và Hội thánh—Êph. 4:13:
 1. Kinh Thánh, từng lời một, được cảm thức cách thần thượng bởi Đức Chúa Trời, là hơi thở của Đức Chúa Trời—2 Phi. 1:21; 2 Ti. 3:16.

2. Đức Chúa Trời độc nhất là một nhưng Ngài là tam nhất, tức Cha, Con và Linh—Mat. 3:16-17; 28:19; 2 Cô. 13:14; Êph. 2:18; 3:14-17; Khải. 1:4-5.
3. Đấng Christ vốn là chính Đức Chúa Trời trong cõi đời đời (Gi. 1:1) và đã trở nên con người trong cõi thời gian (c. 14); thần vị của Ngài là trọn vẹn và nhân tính của Ngài là hoàn hảo; do vậy, Ngài vừa là Đức Chúa Trời vừa là con người (Gi. 20:28; La. 9:5; Gi. 19:5; 1 Ti. 2:5), sở hữu cả thần tính lẫn nhân tính.
4. Đấng Christ trước hết đã trở thành con người trong sự nhục hóa (Gi. 1:14) và đã chết trên thập tự giá để cứu chuộc chúng ta (1 Phi. 2:24; Khải. 5:9); sau đó, Ngài sống dậy từ kẻ chết để tái sinh chúng ta (1 Phi. 1:3), đã thăng thiên để là Chúa của tất cả (Công. 2:33, 36; 10:36), và sẽ trở lại như Chàng rể cho Hội thánh (Gi. 3:29; Khải. 19:7) và Vua của các vua cho mọi dân tộc (c. 16); đây là những phương diện chính trong công tác của Đấng Christ.
5. Tội nhân phải ăn năn với Đức Chúa Trời (Công. 2:38; 26:20) và tin vào Đấng Christ (Gi. 3:16; Công. 16:31) để được tha thứ các tội phạm (10:43), được cứu rỗi (La. 3:24), được xưng công chính (Công. 13:39) và được tái sinh (Gi. 3:6) hầu có sự sống đời đời (c. 36) để trở thành con cái của Đức Chúa Trời (1:12) và chi thể của Đấng Christ (1 Cô. 12:27); đây là sự cứu rỗi của chúng ta qua đức tin (Êph. 2:4-9).
6. Hội thánh, bao gồm tất cả những tín đồ đích thực trong Christ, tức Thân thể Đấng Christ (1:22-23; Côi. 1:23), là một cách hoàn vũ (Êph. 4:4), và Hội thánh địa phương, tức sự biểu lộ của Thân thể Đấng Christ, là một cách địa phương—một thành phố, một Hội thánh (Khải. 1:11):
 - a. Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là một tín đồ thật trong Christ mà không đồng thuận với việc một thành phố, một Hội thánh thì không được cứu; người ấy vẫn được cứu, nhưng sẽ thiếu một điều gì đó không phải để được cứu rỗi nhưng để có nếp sống Hội thánh đúng đắn.
 - b. Khi đứng trên lập trường đúng đắn của Hội thánh, chúng ta chọn yêu tất cả anh em, chứ không chỉ những người đang nhóm với chúng ta.
- C. Đức tin này, hoàn toàn không phải giáo lí, đã được ban cho thánh đồ một lần đủ cả; chúng ta nên khẩn thiết chiến đấu vì đức tin này—1 Ti. 6:12.
- D. Chúng ta xây dựng chính mình trên nền thuộc đức tin chí thánh này bằng cách vui hưởng toàn bộ Đấng Tam Nhất đáng chúc tụng, hầu có thể trở thành Giê-ru-sa-lem Mới là tổng thể của sự sống đời đời—Giu. 19-21; đc. Gi. 4:14b:
- E. Toàn bộ Đấng Tam Nhất đáng chúc tụng được chúng ta sử dụng và vui hưởng khi chúng ta vận dụng linh bằng cách “cầu nguyện trong Thánh Linh” để “giữ mình trong tình yêu của Đức Chúa Trời, trông đợi sự thương xót của Chúa Jesus Christ chúng ta để dẫn đến sự sống đời đời”—Giu. 20-21:
 1. *Dẫn đến sự sống đời đời* (c. 21) hay *vào trong sự sống đời đời* (Gi. 4:14b) là một lời diễn đạt cụ thể; từ *dẫn đến* hoặc *vào trong* nói đến đích đến và cũng có nghĩa là “trở nên.”
 2. Bằng cách vận dụng linh để vui hưởng Đấng Tam Nhất đáng chúc tụng và chiến đấu cho đức tin, chúng ta trở nên Giê-ru-sa-lem Mới là tổng thể của sự sống đời đời—Khải. 22:1-2a; 21:10.